

Radio Buisdorp

Martin de Jong

Radio Buisdorp

2015

www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal

Tijd voor stampij

De mooiste dag tot nu toe

Literaire giller

Sabbatical

Duizend korte columns

Berichten uit Buisdorp

In voorbereiding

Livia (roman)

Aan de hand en andere aandoeningen (verhalen)

Soep (roman)

Zie voor voorlopige voorpublicaties www.buisdorp.com

Copyright © 2015 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2015 Irene Mulder / LGB producties /

www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789462541917

NUR 301

Inhoud

Hot Talk napraat	7
Buisdrop jubileert	15
Buisdorpse Dekenfeesten	51
Vakantie in Buisdorp	93
Kerst in Buisdorp	131
Lente en liefde in Buisdorp	172
Geen carnaval in Buisdorp	200
Een zalig uiteinde is het halve werk	245
Een beestenbende in Buisdorp	284
Afscheidssketch	330

Hot Talk napraat

Soms moeten er voordat iets van de grond kan komen omstandigheden worden gecreëerd die het van de grond komen mogelijk maken. Dat was het geval bij het doordringen van Buisdorp tot Radio West. Essentieel daarvoor was dat buurvriendin Esther kennis kreeg aan Hans (die ook wel opereerde onder de naam Hannesz), waarna er wederzijdse verliefdheid optrad die uitmondde in mijn betrokkenheid bij radio-uitzendingen.

Op 27 oktober 2004 kwam er een einde aan het logeren van kat Loekie, Esther kwam bij me aan de deur om hem op te halen en maakte van die gelegenheid gebruik haar Hans voor te stellen, wat een gezellige visite werd. Hans deed aan cabaret en liet mij op 16 februari 2005 per mail weten dat hij op 18 maart aanstaande twee uur lang op de radio te horen zou zijn, samen met cabaretkompane Annette. Op het programma stonden sketches, zang en echte en fake interviews met diverse gasten. Zou ik er wat voor voelen als schrijver een bijdrage te leveren? Daar voelde ik wel voor, en samen met Esther haalde ik Hans die achttiende maart op en twintig minuten later betraden we voor het eerst gedrieën de studio van Radio West.

Het programma heette *Hot Talk*, de supervisor was Paul Waayers. Dankzij het prettige concept van *Hot Talk* kregen gastpresentatoren de kans een programma te maken en die kans hadden Annette en Hans gegrepen. Ik werd door Annette over mijn schrijverij geïnterviewd en las daarenboven een kort komisch verhaal voor. De sketches die er door haar en Hans gedaan werden brachten aan het licht dat Hans een stemkunstenaar was: hij vertolkte diverse rollen met steeds weer een andere stem. Zelf hoefde ik er maar een in te zetten en dat deed ik kennelijk naar behoren want na afloop van de uitzending vroeg Paul of ik zelf niet eens een uitzending wilde vullen.

Ik had een aantal sketches op voorraad en weldra mailde ik ze naar Hans – maar nog voordat die kon laten weten wat hij ervan vond kreeg ik een ander idee, dat beter was: een uitzending gewijd aan het 750-jarig bestaan van Buisdorp met daarop toegesneden dialogen en monologen, gelardeerd met muziek. Op mijn voordracht van 18 maart had ik een nummer van Bryan Ferry (*The Price Of Love*) laten volgen omdat dat er mooi bij aansloot, het zou misschien wel bijzonder zijn als ik alle monologen en dialogen omlijstte met muziek die erbij paste. (Een voorbeeld van die manier van doen: ik interviewde een reislustig iemand, toen ik hem gevraagd had waar hij nog niet geweest was, zong Elvis bij wijze van antwoord: *Well, I never been to Spain*, waarna de band inzette.)

Hans vond het een goed idee (en gelukkig maar, hij moest heel wat stemmen inzetten) en meende dat Paul het ook een goed idee zou vinden. Ik ging aan het werk en schreef de teksten (voor een deel onttrok ik ze aan het manuscript *Berichten uit Buisdorp*, later plunderde ik ook *Dodelijk verliefd*), koos passende muziek uit en timede teksten en muziek.

(Ik wist dat ik dat allemaal in me had maar dat was niet algemeen bekend, zoals navolgende anekdote uitwijst. We hadden een generale repetitie gehouden en gingen op weg om voorafgaand aan de uitzending een hapje chinees te eten, Esther, Hans en ik. Ik had zoals gebruikelijk alle teksten geschreven et cetera en zou de uitzending presenteren et cetera en noem maar op et cetera. Op de galerij kwamen we buur Mylène tegen, die de gitaar die Hans bij zich droeg in de gaten kreeg en daar wat van zei. ‘Ik ben straks op de radio,’ legde Hans uit. Mylène, tegen mij: ‘Mag jij ook mee?’)

Voor Hans printte ik de eerste versie van het draaiboek/script, de muziek kreeg hij onderweg naar Schiphol te horen want op 2 april reed ik Esther en hem derwaarts, ze gingen meen ik naar Spanje om daar nog dichterbij elkaar te zijn. Toen ik ze op 11 april afhaalde was Hans naar eigen zeggen drie kilo aangekomen maar nog belangrijker was dat de teksten hem bevallen waren (de muziek was hem op de heenweg al bevallen).

Tegenwoordig zijn er niet veel mensen die van Buisdorp gehoord hebben, tien jaar geleden had zelfs vrijwel niemand ervan gehoord. Dus toen ik Paul op 12 april opbelde en zei: ‘Met Martin de Jong uit Buisdorp,’ zei hij onbegrijpend: ‘Buisdorp...’ Ik vertelde dat ik iets cabaretesks met muziek van plan was, en zoals Hans verwacht had vond Paul dat een denkerend idee en zou hij een datum voor ons prikken.

Ik mailde Hans het goede nieuws, waar hij enthousiast op reageerde – maar hij meldde ook dat Esther wat verdrietig was geweest omdat ik voor haar geen rol gecreëerd had. Ik had geen idee gehad dat zij mee wilde doen en vond het verschrikkelijk dat ik haar verdriet had gedaan, dus laste snel een rol voor haar in, die van de regelmatig terugkerende Esmeralda (Esthers tweede voornaam) van Buisdorpse Soepfabriek Busofa (de klemtoon ligt op Bu, bij Esther lag die altijd op So).

Onze eerste uitzending was op 1 juli 2005, vandaag tien jaar geleden. We hadden een paar keer gerepeteerd, ik had alles secuur getimed en na het Chinese eten vooraf waren we een kwartiertje voor de uitzending bij de studio, waar Paul ons opwachtte. Niet alleen was 1 juli 2005 de dag waarop Buisdorp voor het eerst via Radio West over de regio zou worden uitgestrooid, het was ook de dag waarop Karel Glastra van Loon overleed. Hij was een vriend van Paul geweest, zodat Paul een in memoriam in gedachten had, een fragment uit een aflevering van *Hot Talk* waarin Karel te gast was geweest. Dat zou een minuut of tien duren en het programma openen.

En zo moest ik à la minute schrappen in mijn secuur getimede script – dat wil zeggen: ik schrapte in de muziek van het eerste uur, die kon wel wat eerder weggedraaid worden, een paar keer (een nummer helemaal schrappen kon niet omdat de muziek verband hield met de tekst). Ondanks de hindernis die genomen moest worden werd het een geslaagde uitzending, waar Paul te spreken over was.

Hot Talk was en bleef in meerdere opzichten een warm bad. Toen ik Paul een dag voor de eerste uitzending aan de lijn had

wilde ik vertellen wat ik van plan was maar hij zei: ‘Ik wil het niet weten, ik hoor het wel!’ Met andere woorden: ik kon volkomen mijn gang gaan. En dat gold ook met betrekking tot Hans: hij vond het altijd prima wat ik schreef, er was nooit gedoe over de teksten. En dan was het ook nog eens een warm bad dat ik Paul kon opbellen en zeggen dat we er weer zin in hadden en dan pakte hij enthousiast zijn agenda. (En als hij had opgenomen en ik mijn naam noemde was het altijd: *Hé gozer!*)

Ook al waren het mijn eigen teksten, bij de eerste repetitie kon het gebeuren dat ik haperde. Bij Hans was daar geen sprake van, bovendien toverde hij bij elke sketch een andere stem tevoorschijn die paste bij het betreffende personage. Als Esther niet bij de les was kon dat hilariteit geven (ze had een keer het script voor zich, dat aangaf dat ze iets moest zeggen maar ze deed dat niet, gesticulerend trachtten wij haar op gang te brengen). En dan die keer dat we afgesproken hadden om te repeteren en Esther, teruggekeerd van een boodschap, bij mij aanbelde en vroeg of Hans er al was, waarna we ontdekten dat hij zich in haar bed aan een middagdut had overgegeven. Het was altijd een feest, bij elkaar komen om te repeteren. Poes Gregor hield zich gedeisd, maar Duimpie nestelde zich op Esthers schoot en meegekomen Loekie zocht in de buurt een aangename ligplek (al die katten zijn inmiddels overleden).

We repeteerden twee- of driemaal en op de uitzenddag nog een keer generaal en dat was afdoende. (Tijdens de uitzending hadden we de zevende of achtste versie van het script voor ons want ik bleef tot het laatste moment verbeteren.) Hoewel Hans over een enorme voorraad stemmen beschikte, gebeurde het bij de tweede uitzending dat hij er niet uit kwam. In een sketch moest hij twee homo’s voor zijn rekening nemen. Een daarvan gaf hij een nuchtere stem, wat een beetje flauw was maar daardoor ook weer leuk, de andere stem wilde niet lukken. Het lukte pas tijdens de sketch, die rechtstreeks was. Vlak voordat hij de tweede homo aan het woord zou laten, keek hij over zijn bril mijn kant op en zei: ‘Ik maak er geloof ik maar een rijksgenoot van.’

En inderdaad bracht Hans een zeer zwaar Surinaams accent voort dat mij zo vermaakte dat ik de grootste moeite had in mijn rol te blijven. Het zal dan ook niet verbazen dat ik die stem wilde laten terugkeren, en zo werd professor Bomba geboren: een Afrikaans medium. Soms schoot ik bij het schrijven van diens woorden al in de lach, als ik bedacht wat Hans ervan zou maken. En wat was het elke keer pret als ik in een Surinaams accent door professor Bomba werd aangesproken als *Grote meneer Martin van de radio*.

Een vaste gast was burgemeester Noten. Hij was ontleend aan de roman *Berichten uit Buisdorp*. Door de stem die Hans hem gaf, een bedachtzaam pratende burgervader, was hij een heel ander iemand dan de uitbundige burgemeester in het boek. Dat betekende dat toen de tijd gekomen was om het manuscript voor publicatie te bewerken, de rol van de burgemeester daarin diende te veranderen – het uitbundige personage moest dan maar een wethouder zijn.

Wat ook plezierig was: het kiezen van muziek. Het liefst koos ik uit eigen kast muziek die niet elke dag op Radio West (of op welke zender dan ook) te horen was. We draaiden veel nummers van de Capitolreeks *Ultra-Lounge*, obscure nummers uit de jaren vijftig en zestig (*Caravan* door The John Buzon Trio, *Gay Spirits* door Dave Rose & His Orchestra), eigentijdser werk van The Zutons en Kings of Leon, en zo vaak mogelijk Harry Nilsson. Ook was het een sport om van bekende artiesten een onbekende kant te laten horen – bijvoorbeeld Tom Jones als fenomenaal blueszanger, die begeleid door Jeff Beck een nummer van Howlin' Wolf te lijf gaat. En dan was Hans er nog, die gitaar speelde en zong, een paar keer begeleid door bassist Jan. (Eenmalige sketchgastrollen waren er voor Irene, Marijke en Sjoukje.)

Doordat de teksten getimed en gerepeteerd waren verliep elke uitzending vrijwel vlekkeloos. Maar er waren ook smetjes. Het geïmproviseerde interview met de Straatnieuwsverkoper dat het tweede uur inluidde ging een keer niet door, waardoor we tijd overhielden die ik moest volpraten (wat lukte). *Sleep Dirt*

eindigt ermee dat gitarist James ‘Bird Legs’ Youman ‘Man...’ zucht, waarna Frank Zappa vraagt: ‘Getting tired?’ Youman: ‘My fingers got stuck’ – waarna ik het overnam. Maar de technicus dacht toen de muziek gestaakt was dat het mooi geweest was en de dialoog van Youman en Zappa bleef ongehoord en wat ik vervolgens zei viel dus tussen wal en schip in het water.

Zulke dingen kwamen zo nu en dan voor. (Herinner me een van de chinees meegenomen papieren loempiazak die ik als geluidseffect wilde inzetten door er lucht in te blazen en er vervolgens een pets tegen te geven – die lege loempiazak had ik in de kantine van Radio West alvast tevoorschijn gehaald, waarna een behulpzame medewerker toen ik even naar het toilet was ’m aan een onvindbare prullenbak toevertrouwde.)

De twee uur in de studio vlogen om. Na afloop waren vooral Hans en Paul altijd druk in gesprek, terwijl ik in mezelf begon weg te zakken en zelfs een keer onderweg naar huis een huilbui kreeg: een leeggelopen ballon. Had op zo’n dag afgezien van de generale repetitie mijn eigen teksten keer op keer hardop voorgedragen, moest tijdens de uitzending de tijd in de gaten houden, de technicus een teken geven, de vingers gekruist houden dat hij het juiste nummer opzette. Pfff.

In 2005 hadden we twee uitzendingen, in 2006 ook, in 2007 maar liefst drie maar in 2008 slechts een. Het zouden er twee worden maar de eindejaarsuitzending die we van plan waren ging niet door omdat Radio West besloten had *Hot Talk* op te heffen. De laatste uitzending wilde Paul uiteraard zelf vullen, hij gaf ons de kans daarin twee sketches te doen, voor publiek, wat voor ons de eerste keer was. (Een sketch was een reprise, de andere is achterin opgenomen.)

Paul kon aansluitend bij Den Haag FM aan de slag – zou het daar voor ons ook iets zijn? In zijn enthousiasme had Paul een paar keer aan zijn Radio Westsuperieuren voorgesteld dat wij wekelijks voorafgaand aan zijn *Hot Talk* een uur zouden vullen met Buisdorp maar dat bijzonder goede idee had nergens toe geleid. Dat hij ons ter sprake bracht bij een collega die ging

over de divisie hoorspelen had wel resultaat: zij vroeg of wij een hoorspelbijdrage konden leveren. Dat was niet specifiek ons ding maar er kwam wel van dat er op de website van Omroep West een plek voor ons werd ingericht waar je onder meer de *Hot Talk*uitzendingen kon terughoren – totdat die plek huppekee ongedaan gemaakt werd.

Omdat Pauls sympathieke pogingen geen resultaat hadden gehad probeerde ik het bij Radio West zelf. Maar mij lukte het zelfs niet een afspraak te maken met iemand die het er voor het zeggen had. Wellicht ging dat bij Den Haag FM beter en dat ging het ook: met de bollebof aldaar een afspraak gemaakt voor een samenscholing – die ik annuleerde nadat ik begrepen had dat er geen vergoeding tegenover een eventuele wekelijkse uitzending kon staan.

Het is eervol om op de radio te zijn en het was mijnerzijds geen enkel probleem om dat bij Radio West acht keer gratis te doen en zeer veel tijd in de voorbereiding te steken maar het leek mij niet wenselijk wekelijks *om niet* een radioprogramma te maken dat mij zeker twee dagen aan schrijven kostte plus een dag repeteren – zeker niet zolang die bollebof wel betaald werd voor zijn inzet.

Dat er een einde kwam aan onze betrokkenheid bij de radio was jammer: het programma dat we op onze naam hadden gezet had het in zich uit te groeien tot iets aparts. We zouden meer dan we gedaan hadden kunnen inspelen op de (regionale) actualiteit en ik had het idee dat we ook tot improviseren in staat waren en opbellende luisteraars humoristisch te woord zouden kunnen staan.

Aan de andere kant was het de vraag voor wie we het deden, of er überhaupt wel luisteraars waren. Uit eigen achterban was er een dierbare vriendin in Middenbeemster die ook luisterde toen ze naar Amsterdam verhuisd was, er waren twee collega's en een ex-collega's die luisterden – en niet in de laatste plaats was er mijn moeder, die bij de laatste uitzending tachtig was en zich altijd installeerde met de radio voor zich op de salontafel en

een extra radio in de keuken, om niets te missen als ze koffie ging zetten. Mijn moeder overleed op 24 juli 2009, Esther maakte op 9 juni 2011 een einde aan haar bestaan. Haar bijdrage was niet van levensbelang geweest (ze sloeg een keer een beurt over) maar zonder haar zou het minder feestelijk geweest zijn, de repetities minder gezellig.

De laatste keer dat het *Hot Talk*team bijeen was, was op 20 januari 2013, aan de vooravond van wat Esthers veertigste verjaardag geweest zou zijn. We maakten bij Den Haag FM onder regie van Paul een twee uur lang aan haar gewijd programma, en dat was eigenlijk wel een mooie afsluiting. Zeker toen bleek dat een naar Zuid-Afrika geëmigreerde vriend van Esther daar via de computer rechtstreeks geluisterd had. Niet alleen mooi dat er iemand helemaal in Zuid-Afrika onze uitzending volgde, ook dat het Zuid-Afrika was – want daar bestaat in werkelijkheid een Buisdorp, zoals ik ontdekte, een paar jaar nadat de gemeente aan mijn brein ontsproten was.

Den Haag, 1 juli 2015

Uitzenddata:

Buisdorp jubileert, 1 juli 2005

Buisdorpse Dekenfeesten, 7 oktober 2005

Vakantie in Buisdorp, 19 mei 2006

Kerst in Buisdorp, 15 december 2006

Lente en liefde in Buisdorp, 23 maart 2007

Geen carnaval in Buisdorp, 11 november 2007

Een zalig uiteinde is het halve werk, 30 december 2007

Een beestenbende in Buisdorp, 14 september 2008

Afscheidssketch, 28 december 2008

(Alle uitzendingen 21.00 – 23.00 uur)

Buisdorp jubileert

Eerste uur

Paul Waayers: Iedere vrijdagavond tussen negen en elf hangt er een brandlucht in de studio van Radio West. De oorzaak: *Hot Talk*, een programma dat zich verbaal beweegt tussen waakvlam en uitslaande brand. *Hot Talk*: eigenzinnige radio, gemaakt door gastpresentators. Achter de *Hot Talk*microfoon zit de radiopyromaan van deze week. En dat is Martin de Jong, uit Buisdorp. En dat klinkt zo:

[Muziek: Dave Rose & His Orchestra – *Gay Spirits*]

Presenter: U hoorde het al aan de muziek, we zijn vanavond in feeststemming. De gemeente Buisdorp bestaat 750 jaar. Dat wordt morgenavond grootscheeps gevierd in de Dorpsgehoorzaal. Hier op Radio West staan we tot middernacht uitvoerig stil bij dit bijzondere jubileum.

Het is feest, en bij een feest horen cadeautjes. Speciaal voor de luisteraars van Radio West heeft Busofa, de Buisdorpse Soep Fabriek, een wel zeer bijzondere prijs ter beschikking gesteld: een jaar lang gratis onbeperkt Busofa soep eten. U kunt die prijs winnen door het goede antwoord op de vraag te mailen naar info@buisdorp.com. We hebben burgemeester Noten van Buisdorp bereid gevonden de winnaar symbolisch een blik soep te komen overhandigen en burgemeester Noten kennende zal hij bij die gelegenheid graag een bordje soep mee-eten. Als ik mij niet vergis gaat zijn voorkeur uit naar tomatensoep. Met balletjes, uiteraard.

Momenteel zit tegenover mij Esmeralda. Volgens haar visitekaartje is zij business unit manager van de business unit regionale betrekkingen van Busofa, de soepfabriek die hoofdsponsor van de festiviteiten is. We zullen maar gewoon zeggen: Esmeralda van Busofa. Fijn dat je er bent.

Esmeralda: Dank je. Het is fijn om er te zijn.

Presentator: Esmeralda is naar de studio gekomen om ons op de hoogte te houden van de inzamelingsactie die vanmorgen begonnen is en daarbij gaat het zoals bekend om een regionaal cadeau voor de gemeente Buisdorp. En dan hebben we het over de hele regio. Dus inclusief de randgemeenten Bokkerzwaag, Grooterwaal, Vrouwezeeghe en Zeevenslooten.

Esmeralda: Inderdaad, de hele regio. En zelfs daarbuiten.

Presentator: Zelfs daarbuiten? Toe maar. Dat kan een geweldig cadeau worden. Hoeveel is er tot nu toe ingezameld?

Esmeralda: Het personeel van Busofa heeft vanmorgen 1241 euro bijeengebracht. Bij café Den Olden Buys in de Buisstraat zijn ze gisteren al begonnen en daar werd onder de vaste klanten 523 euro opgehaald.

Presentator: Als ik snel even uit mijn hoofd reken, 1241 plus 523, dat is om en nabij de 1648 euro. Dat lijkt me een mooi bedrag om mee te beginnen. Esmeralda, we komen in de loop van de uitzending uiteraard onmiddellijk bij je terug zodra er nieuws te melden is. Voor nu alvast bedankt.

In deze feestelijke uitzending is een groot aantal prominente en markante Buisdorpenaren in de studio van Radio West te gast. Ik noem er een paar: de dorpsdichter Olaf Lafsteeg, de componist Jacob Riller, de amuseur Arie Wietzen en de zanger die tot ver buiten de gemeentegrenzen aanhangers heeft: Buisdorpse Bennie. Daarnaast bespreek ik de Buisdorpse gemeentepolitiek met mr. Wijnand Dommes de Gil, leider van het Volksdemocratisch Landsbelang, die een revolutionair normen- en waardenmanifest heeft opgesteld.

In het tweede uur is de hoofdgast burgemeester Onno Noten en in het eerste uur praat ik met de oudste inwoner van Buisdorp, opa Barrelmeijer. Opa Barrelmeijer is 103 jaar en verblijft in bejaardentehuis De Knekelburcht, maar is speciaal voor deze uitzending naar de studio gerold door zuster Esther.

Opa Barrelmeijer is als oudste Buisdorpenaar eregast op het grote

gala dat morgenavond in de Dorpsgehoorzaal gehouden wordt. Op het podium is voor hem een speciale feeststoel neergezet, en als de brandweer een oogje wil toeknijpen, zal hij in die stoel op dat podium zo nu en dan een sigaartje opsteken.

Ik ga tegen het einde van het eerste uur uitgebreid met opa Barrelmeijer van gedachten wisselen over de goeie ouwe tijd.

[Muziek: Elvis Presley – *Talk About The Good Times*]

Presentator: Dat was een opname uit de beroemde Stax Studios te Memphis, Tennessee, van 14 december 1973, te vinden op de Elvis-cd *Good Times*. En *Good Times*, daar is deze uitzending aan gewijd. Buisdorp bestaat 750 jaar en ik ga u voorlezen wat ik over de ontstaansgeschiedenis heb aangetroffen op de officiële website www.buisdorp.com. Op die site kunt u alles vinden over het verleden, over actuele zaken wordt bericht op www.buisdorp.web-log.nl. Dat is toch wel bijzonder. Bij mijn weten is Buisdorp de enige gemeente die een eigen weblog onderhoudt: www.buisdorp.web-log.nl. En zoals gezegd: als u in aanmerking wilt komen voor een jaar lang onbeperkt soep eten, dan kunt u het antwoord op de vraag mailen naar info@buisdorp.com.

Over de geschiedenis van Buisdorp staat op de website het volgende te lezen:

‘Buisdorp is allang geen dorp meer. In de loop der eeuwen dijde de gemeente uit tot een middelgrote stad met zo’n honderduizend inwoners. Met een universiteit, een Academisch Ziekenhuis, een soepfabriek en een regionaal dagblad.

Het begon in 12***, het jaar waarin het toenmalige Buisgehucht door Graaf Dorus V dorpsrechten werden geschonken. Er bestaat helaas geen zekerheid omtrent de exacte datum waarop dit gebeurde. Midden negentiende eeuw is het kerkarchief van Buisdorp verloren gegaan: deels door brand, deels door het blussen.

De overlevering wil dat er kort na de toekenning van de dorpsrechten een rel uitbrak rond Graaf Dorus V, die, zoals dat in de volksmond heette, uit zijn bek stonk. Hij werd door een onderhorige horde gestenigd en voor alle zekerheid tweemaal gevierendeeld, waarna zijn tot achtsten herleide stoffelijk overschot verspreid werd over een aantal sloten en waterputten

en het oorspronkelijke dorpsrechtendocument spoorloos verdween.

Er is jarenlang intensief gezocht naar de overblijfselen van Dorus V en het document dat hij mogelijkwerwijs op delen van zijn skelet droeg maar de magere oogst van talloze afgravingen was slechts een schedel, die van een aap bleek te zijn.’

Tot zover de officiële gemeentesite www.buisdorp.com. Mijn eerste gast is zo dadelijk de dorpsdichter Olaf Lafsteeg, die een feestelijk gedicht schreef op het 750-jarig bestaan van Buisdorp. Maar ik wil eerst weten van Esmeralda, business unit manager van de business unit regionale betrekkingen van Busofa, de Buisdorpse Soep Fabriek, hoe de stand momenteel is. Want we zamelen in voor een regionaal cadeau voor Buisdorp.

Esmeralda: Het gaat echt gigantisch, de giften stromen binnen. Ik kreeg een sms’je van Dikke Door, die heeft toegezegd dat haar hele nachtopbrengst voor het regionale cadeau is.

Presentator: En zoals u wellicht weet is Dikke Door de eigenaresse van besloten nachtclub De Rode Buis, dus dat kan een flink bedrag worden. Hoe is de stand momenteel?

Esmeralda: We zaten op 2511 euro, en er kwam net een fax binnen met een toezegging van 230 euro van voetbalvereniging Buisdorpse Boys.

Presentator: 2511 plus 230... dat maakt maar liefst 2657 euro!

[Muziek: Hooverphonic – *Mad About You*]

Presentator: Hooverphonic, *Mad About You*. Mad about you, mad about Buisdorp. Iemand die helemaal gek van Buisdorp is, hoe kan het ook anders, is de dorpsdichter Olaf Lafsteeg.

Olaf Lafsteeg: Zeker weten.

Presentator: Voor de luisteraars die later hebben ingeschakeld wijs ik nog even op die prachtige, door de Buisdorpse Soep Fabriek Busofa beschikbaar gestelde prijs: een jaar lang onbeperkt

soep eten, u hoorde het goed. Denkt u het antwoord op de vraag te weten, mail dat dan naar info@buisdorp.com.

Olaf Lafsteeg, voor de luisteraars die u niet kennen kan ik u waarschijnlijk het best typeren als een dichter van de oude stempel.

Olaf Lafsteeg: Altijd alles in eigen beheer uitgegeven.

Presentator: Het bijzondere aan uw oeuvre is dat elke bundel een thematische eenheid vormt. Ik denk bijvoorbeeld aan *Knotwol*, over uw breiende moeder.

Olaf Lafsteeg: Die is dood.

Presentator: *Puur Roet*, gewijd aan uw mijnwerkende vader.

Olaf Lafsteeg: Die is dood.

Presentator: *In Ramp- en Tegenspoed*, over uw eerste ex.

Olaf Lafsteeg: Die is dood.

Presentator: *Delirium Deluxe*, over uw gevecht met de fles.

Olaf Lafsteeg: Ik had altijd dorst.

Presentator: *Het Schoonheidsmonster*, over uw tweede ex.

Olaf Lafsteeg: Die is blijven leven.

Presentator: *Een wipie is nooit weg*. Daarin staat de erotiek centraal.

Olaf Lafsteeg: Ik had altijd zin.

Presentator: En tot slot wil ik noemen *Bloedloeder*. Dat gaat over uw derde ex.

Olaf Lafsteeg: Die is dood.

Presentator: Sinds eind vorig jaar bent u de officiële dorpsdichter van Buisdorp en dat betekent dat we op de voorpagina van het *Buisdorps Nieuwsblad* een gedicht van u kunnen lezen als er iets bijzonders gebeurd is. Als we het over bijzondere gebeurtenissen hebben, dan hebben we het over 750 jaar Buisdorp. Daar hebt u ook een gedicht over gemaakt. Zou u dat willen voordragen?

Olaf Lafsteeg: Nee, dat kan niet. Ik lees het morgenavond in de Dorpsgehoorzaal voor, op het gala. Zou niet goed zijn om dat gedicht nu al voor te lezen.

Presentator: Ook niet een paar regels?

Olaf Lafsteeg: Nou, vooruit, het begin dan:

Buisdorp

Waar de eeuwen vergleden

Van verleden naar heden

De rest bewaar ik voor morgenavond.

Presentator: Toch zouden de luisteraars denk ik graag een heel gedicht van u horen. Zou dat gaan?

Olaf Lafsteeg: Dan moet ik het uit mijn hoofd doen. Wat ik zelf een erg mooi gedicht van mezelf vind is ‘De Dood’.

Dood

We gaan dood

We leven en gaan dan dood

Jullie gaan dood

Ik ga dood

Allemaal gaan we dood

Straks wacht ons de dood

Presentator: De dood is een terugkerend thema in uw werk. Het is alsof de dood u meer bezighoudt dan het leven.

Olaf Lafsteeg: Het leven, daar geef ik niks om. Nee, het interesseert me allemaal niet. Why should I care?

[Muziek: Diana Krall – *Why Should I Care*]

Presentator: Diana Krall, *Why Should I Care*. Iemand die zich wel degelijk bekommert is mijn volgende gast, de Buisdorpse alternatieve genezer dokter Mentaal.

Dokter Mentaal: Inderdaad.

Presentator: Dokter Mentaal, u bent alternatief genezer, zoals dat genoemd wordt. U zet zich af tegen de reguliere medische wetenschap.

Dokter Mentaal: Daar moet ik niks van hebben.

Presentator: Waarom is dat?

Dokter Mentaal: Huisartsen en specialisten worden gefinancierd door de farmaceutische industrie en om door de farmaceutische industrie gefinancierd te blijven worden moeten ze medicijnen voorschrijven. Die medicijnen zijn alleen maar goed voor de farmaceutische industrie, patiënten hebben er eigenlijk niks aan. Boven op hun aandoeningen krijgen ze ook nog eens bijwerkingen. Tel uit je winst.

Presentator: U heeft geen medicijnen gestudeerd. Desondanks bent u in staat zieken te genezen.

Dokter Mentaal: Natuurlijk. Kijk maar naar de toneelwereld. Wie zijn de beste acteurs? De acteurs die niet naar de toneelschool geweest zijn.

Presentator: U bent dus zonder medische achtergrond in staat patiënten te behandelen. Hoe doet u dat?

Dokter Mentaal: Door me tot de kern van de zaak te beperken. Als iemand ziek is, geeft dat aan dat het kosmisch evenwicht in zijn lichaam verstoord is. Dat kan leiden tot een loopneus of een klont in de bloedbaan. Je kunt dan wel je neus gaan snuiten of zo'n klont bestralen, maar daarmee is het kosmisch evenwicht in het lichaam nog niet hersteld.

Presentator: Hoe herstel je dat?

Dokter Mentaal: Dat doe ik door middel van brain piercing. De hersenen zijn de zetel van het kosmisch evenwicht. Je kunt het vergelijken met de harde schijf van een computer. Als er in de harde schijf een bitje uitvalt functioneert de computer niet goed meer, dan is het kosmisch evenwicht binnen de computer verstoord. Een mens kan van alles gaan mankeren als er in zijn hersenen een bitje uitvalt. Met brain piercing kan ik dat weer recht breien.

Presentator: Hoe gaat dat concreet in z'n werk?

Dokter Mentaal: Ik breng de patiënt eerst hypnotisch onder zeil. Ik leid hem of haar naar een voorgeboortelijke roes, de zogenoemde Oerroes – een roes van rust. En dan ga ik rustig de brain piercing uitvoeren. Ik leg mijn vingers op de schedel van de patiënt, boven op de tien evenwichtspunten die het kosmisch evenwicht horen te bewaken. Als ik me bovennatuurlijk concentreer, voel ik waar het evenwicht verstoord is en door op die plek in te zoomen krijg ik het 'uitgevallen bitje' weer aan de praat.

Presentator: Brain piercing is dus een soort acupunctuur zonder naalden, dwars door je kop heen.

Dokter Mentaal: Inderdaad.

Presentator: En dat allemaal zonder medicijnen.

Dokter Mentaal: Niet helemaal. Na elke behandeling krijgt de patiënt een tube Wonderzalf mee. Die zalf bevat Animo Zuren, die het kosmisch evenwicht ondersteunen. Kan je overal op smeren, zowel inwendig als uitwendig.

Presentator: Dan doet u dus toch zaken met de farmaceutische industrie.

Dokter Mentaal: Welnee, ik heb die zelf zelf ontwikkeld, wat zullen we nou krijgen. De opbrengsten daarvan zijn voor de volle honderd procent voor mij. Daar ziet de farmaceutische industrie geen cent van!

Presentator: Met andere woorden: u wordt er vooral zelf beter van.

Dokter Mentaal: Ja zeg, dikke lip!

[Muziek: April Stevens – *I Want A Lip*]

Presentator: April Stevens, *I Want A Lip*. Ter gelegenheid van het 750-jarig bestaan verscheen er een speciale editie van het *Buisdorps Nieuwsblad* die niet alleen in de gemeente maar in de hele regio huis aan huis verspreid is. Ik lees een gedeelte voor van een artikel van de journalist Evert Huis in die krant:

‘Buisdorp is trots op haar tradities. Nog elk jaar wordt de geboortedag gevierd van Graaf Dorus V, de schenker van dorpsrechten. Ooit was het een dag gewijd aan bezinning, aan even stilstaan bij alle overleden Buisdorpenaren (het worden er elk jaar meer), maar op den duur was het plechtige karakter verwaterd tot een aanleiding om de straat op te gaan en te hossen.

Klokke elf op de ochtend van de vijfde oktober begint burgemeester Noten, gezeten op een huifkar aan het hoofd van een lange optocht, aan een rondrit door de oude binnenstad, en geeft daarmee het startsein voor de feestelijkheden.

Er marcheren muziekkorpsen, er worden vaandels vertoond en in veelkleurige klederdracht gestoken Buisdorpenaren demonstreren allerlei oude ambachten, variërend van het handmatig bakken van die o zo kleffe maar o zo smakelijke Buisdorpsse klapflappen, tot het authentiek met de mondkwast beschilderen van houten denkenkisten.

Soms worden op zo’n dag ingezetenen in het zonnetje gezet die zich verdienstelijk hebben gemaakt – dit overkwam vorig jaar de gepensioneerde adjudant Kleppers, die lang geleden landelijke bekendheid genoot door zijn rol bij de arrestatie van baron Mollekneep, de gentleman-seriemoordenaar die op twaalf terminaal zieken euthanasie had weten te plegen.

Het culturele leven wordt op 5 oktober niet vergeten; er is altijd wel een jubileum te vieren, zoals twee jaar terug dat van de eigenaar van bioscoop Corso, die zijn bedrijf destijds een halve eeuw leidde. Het valt voor de 73-jarige ome Cor Corsen niet mee om de concurrentiestrijd met de veelzalige megabioscopen vol te houden, maar met zijn deskundige vertoningsbeleid slaagt hij er jaar in, jaar uit in de opgeschoten jeugd in huis te halen. Ome Cor weet als geen ander wat die jeugd wil zien; niet voor niets zorgden de kwaliteitsknokfilm *Long Pong, de Karatemissionaris uit Hong Kong* en de knotsgekke katholieke klucht *De nacht van de lange onderbroeken* in zijn filmhuis maandenlang voor volle zalen.

Zelfs een geweldenaar als ome Cor is niet in staat een bioscoop in zijn eentje te runnen – hij doet het samen met zijn 73-jarige echtgenote, tante Cor. “We heten allebei Cor,” aldus een lachende tante Cor. “Dat geeft soms situaties, maar daar zijn we in die vijftig jaar wel aan gewend geraakt!”

De literatuur is in Buisdorp in goede handen bij kleine uitgeverij De Nooduitgang. Daar werkt men momenteel hard aan een prestigieus project, het bewerken van klassieke werken uit de literatuur voor maagdarmpatiënten. Zo wordt van *De donkere kamer van Damokles* van Willem Frederik Hermans *De kleine kamer van Damokles* gemaakt, van *De ondergang van de familie Boslowits* van Gerard Reve *De stoelgang van de familie Boslowits*, en van *De ontdekking van de hemel* van Harry Mulisch *De verstoping van de hemel*.

In het eerste weekend van november worden in Buisdorp de Dekenfeesten gehouden. Met dit evenement wordt de komst van de winter gevierd: het moment waarop de dekenen uit de kast gehaald en op bed gelegd worden, een ritueel dat teruggaat tot de dagen van Graaf Dorus V. Er wordt een optocht gehouden van praalwagens met daarop dekenkisten die op 5 oktober ambachtelijk met de mondkwast beschilderd zijn. Nadat men zich ongens heeft gegeten aan inheemse lekkernijen, kruipt men 's avonds voldaan onder de dekenen.

Een Buisdorp zonder sport zou niet denkbaar zijn. Voetbalvereniging Buisdorps Boys draait in de tweede klasse van de amateurcompetitie verdienstelijk mee. Daarnaast heeft zich in Buisdorp naar voorbeeld van het Amerikaanse spektakelworste-

len een snel groeiende groep van zwaarlijvige lolworstelaars gevormd, die elkaar wekelijks ter ontspanning bekampen.

Er wordt niet gelolworsteld door afgetrainde sportschoolatleten met een strakke achterpartij maar door pure hobbyisten voorzien van een sumoworstelaarsreet (die in pletsituaties meer rendement oplevert dan een lekker strak kontje).

Velen zullen zich de fameuze tweekamp herinneren tussen de vetgewichten Tinus de Pletter (in het dagelijks leven procuratiehouder) en Piet Graniet (een bloemist), waarbij de laatste, ondanks zijn robuuste artiestennaam, in de eerste ronde al een oorschelp moest prijsgeven. Een week later bracht de goedlachse hersenchirurg Rinus Rotskopper zijn opponent Joop de Moker (een gepensioneerd herenkapper) een op twee plaatsen geknakte ruggengraat toe, die De Moker er niet van weerhield, alvorens voorgoed het bewustzijn te verliezen, zich nog eenmaal vol op Rotskopper te storten en bij hem de dikke darm los te wrikken, zodat deze titanenontmoeting onbeslist eindigde. Aangezien de humanistische stervensbegeleider Bonzo Hercules tijdens de training onder vallend puin was bedolven en door zijn nabestaanden werd verontschuldigd, werd outsider Kobus Kapoentje (een ongethuwd couturier) tot winnaar van de vierkamp uitgeroepen.’

[Muziek: Howlin’ Wolf – *Three Hundred Pounds Of Joy*]

Presentator: Howlin’ Wolf, *Three Hunderd Pounds Of Joy*, dat zal je maar over je heen krijgen. Het nummer werd onlangs door Jools Holland en Tom Jones gecoverd als *Two Hundred Pounds Of Heavenly Joy*, want Tom Jones, die op 7 juni jongstleden zijn vijfenzestigste verjaardag vierde, weegt naar schatting honderd pond minder dan Howlin’ Wolf woog.

Voorafgaand aan het grote gala in de Dorpsgehoorzaal is er voor alle genodigden een banket. Daarbij zal de soep ongetwijfeld verzorgd worden door Busofa, de Buisdorpse Soep Fabriek, die overigens ter gelegenheid van deze uitzending een waanzinnige prijs beschikbaar heeft gesteld: een jaar lang onbeperkt soep eten. U kunt voor die prijs in aanmerking komen door het antwoord op de vraag te mailen naar info@buisdorp.com.

De soep is van Busofa, maar afgezien van de soep wordt de catering voor het banket verzorgd door het World Eet Center aan

de Nieuwe Doorlaat, het restaurant dat gespecialiseerd is in uitheemse gerechten. Te gast is de chef-kok van het World Eet Center, de heer Varendonk.

Fadrhonc: Fadrhonc!

Presentator: Weet u dat zeker? Ik heb hier staan Varendonk.

Fadrhonc: Fadrhonc!

Presentator: Fadrhonc dan. Meneer Fadrhonc, u gaat ervoor zorgen dat er morgenavond gesmuld wordt.

Fadrhonc: Iek maak lekker eten.

Presentator: Voor me heb ik de kaart van uw restaurant, en daarop wemelt het van de gerechten die we hier in Nederland niet dagelijks eten. Ik denk bijvoorbeeld aan Bengaalse bittergrutten.

Fadrhonc: Ies lekker. Met de saus van de soja.

Presentator: En u serveert ook Ghanese glibberhompen met Lombokse lellebelletjes.

Fadrhonc: Ies oik lekker. Hete lellebelle.

Presentator: Verder zie ik staan Soedanese zandverrassing.

Fadrhonc: Ies lekker. Oit de Soedaan.

Presentator: Dat waren de voorgerechten. In de categorie hoofdgerechten kunnen we bij u terecht voor Birmaanse bidsprinkhanenbilletjes. En daarbij drinkt men bij voorkeur Taiwanese tijgerscrotumthee.

Fadrhonc: Ies lekker ja.

Presentator: En als toetje heeft u Senegalese scharrelslakken-snacks op het menu staan.

Fadrhonc: Ies lekker voor de toe.

Presentator: Het kan niet anders of het wordt morgenavond internationaal smullen. Dank u wel voor uw toelichting meneer Varen–

Fadrhonc: Fadrhonc!

Presentator: Ja. En fijn dat u voor deze toelichting helemaal naar de studio van Radio West hebt willen komen. Meneer Fadrhonc gaat weer terug naar de keuken – en Cassandra Wilson wacht hem daar op.

[Muziek: Cassandra Wilson – *Come On In My Kitchen*]

Presentator: Cassandra Wilson, *Come On In My Kitchen*, oorspronkelijk van Robert Johnson. Over Robert Johnson gaat het verhaal dat hij destijds zijn ziel aan de duivel verkocht heeft. Benieuwd wat hij daar nou voor kreeg. Zou er een eenheidsprijs betaald worden of levert elke ziel weer een ander bedrag op? Interessante materie.

In de keuken zit het dankzij meneer Fadrhonc wel goed, maar hoe zit het met de inzamelingsactie voor het regionale cadeau. Daar zijn we allemaal erg benieuwd naar. Esmeralda, hoe loopt het?

Esmeralda: Ik kom echt om in de sms'jes. Tot nu toe hebben we al 4868 euro toegezegd gekregen. En even kijken – er komt nu weer 175 euro binnen, van Kokya Kokx en Appie Mortifa.

Presentator: 4868 plus 175, 3 opschrijven 1 onthouden, dat is ongeveer... ruwweg ruim tegen de 5000 euro. Fantastisch. Tussen de bedrijven door een huishoudelijke mededeling. Het gemeentebestuur verzoekt mensen van buiten Buisdorp om morgen niet met eigen vervoer naar de diverse feestlocaties te

komen, tenzij u op doktersvoorschrift in bezit bent van zo'n karretje dat niet harder dan 45 kilometer per uur rijdt.

Een groot deel van Buisdorp is morgen vanwege de feestelijkheden voor het autoverkeer afgesloten. Ik vat de belangrijkste reisbeperkingen voor u samen.

Vanwege de parade van historische schepen door de grachten van Buisdorp zijn morgen tussen 08.00 uur en 13.30 uur plaatselijke tijd de volgende bruggen dicht. Dat wil zeggen: open. Het gaat om: de Overlandse Brug, de Oud-Buisdorpse Brug, de Graaf Dorus V Brug, de Lampekap Brug, de Peper Brug, de Zwaarmakers Brug, de Van der Stam Brug, de Pereboom Brug, de Stofregen Brug, de Op den Beke Brug, de Deegroller Brug, de Stip Brug, de Hak Brug, de Looftutjes Brug, de Kistemaker Brug en de Schrootamer Brug.

Ook de binnenstad is een deel van de dag goeddeels onbereikbaar. In de Dorpsstraat zal de ruimte tussen de diverse verkeersdrempels worden opgevuld met zand. Dit vanwege het passeren van de optocht van door paarden getrokken koetsen en huifkarren. Deze optocht staat gepland tussen 13.30 en 17.50 uur, maar houdt u er rekening mee dat de afzetting al een halfuur voordien, dus om 13.00 uur, aangebracht zal worden en dat die mogelijk pas een halfuur nadien, dus om 18.20 uur, ongedaan gemaakt zal worden. Wie toch van plan is per auto naar Buisdorp te komen, kan zijn of haar voertuig gratis parkeren in de fabriekswijk Nijpendaal, op het parkeerterrein van soepfabriek Busofa. Daarvandaan rijden er de hele dag pendelbussen naar het centrum. U dient bedacht te zijn op enig oponthoud als u voor 13.30 uur van een pendelbus gebruikmaakt, want ook de pendelbussen zullen moeten wachten tot de bruggen weer open zijn. Of gesloten, zo u wilt. Voor alle zekerheid herhaal ik om welke bruggen het gaat: de Overlandse Brug, de Oud-Buisdorpse Brug, de Graaf Dorus V Brug, de Lampekap Brug, de Peper Brug, de Zwaarmakers Brug, de Van der Stam Brug, de Pereboom Brug, de Stofregen Brug, de Op den Beke Brug, de Deegroller Brug, de Stip Brug, de Hak Brug, de Looftutjes Brug, de Kistemaker Brug en de Schrootamer Brug.

Terug naar de orde van het programma. Als volgende gast verwelkom ik de heer Piet van Dijk, directeur van de Buisdorpse Mallepietjeschool.

Piet van Dijk: Goeienavond!

Presentator: Meneer Van Dijk, het eigenwijsonderwijs is de laatste tijd veel in het nieuws.

Piet van Dijk: Dat kende wel zeggen. Ze komen d'r steeds naar vroagen!

Presentator: Uw school is de enige in de regio waar eigenwijs-
onderwijs gegeven wordt.

Piet van Dijk: Krek.

Presentator: Hoeveel leerlingen zitten er op uw school?

Piet van Dijk: Tussen de een en de tweehonderd.

Presentator: Tussen de honderd en de tweehonderd.

Piet van Dijk: Nee, tussen de een en de tweehonderd. Afhankelijk van het weer.

Presentator: Want?

Piet van Dijk: Als het mooi weer is goanen ze liever buitenspelen.

Presentator: Het kan dus gebeuren dat er meer docenten dan leerlingen in de school aanwezig zijn.

Piet van Dijk: Docenten?

Presentator: Ik neem aan dat er leerkrachten zijn.

Piet van Dijk: O zo. Ben je gek. Dat doet ik zelf wel. Beetje verhoalen vertellen en affentoe een bakkie chocolaaiemelk voor die gassies schenken. Of een lekker koppie soep.

Presentator: En wat voor soep serveert u dan?

Piet van Dijk: Soep van Busofa natuurlijk. Tomatensoep, maar ook welleris groentensoep. Soep met sliertjes!

Presentator: Over soep gesproken, ik attendeer de luisteraars nog even op die waanzinnige prijs: een jaar lang onbeperkt soep voor wie het antwoord op de vraag weet. Mail uw antwoord naar info@buisdorp.com. Terug naar de Mallepietjeschool van de heer Piet van Dijk, die momenteel mijn gast is. Meneer Van Dijk, wat doen de leerlingen bij u zoal de hele dag?

Piet van Dijk: Woar ze moar zin in hebben.

Presentator: Welke lesmethode gebruikt u daarbij?

Piet van Dijk: Lesmethode?

Presentator: De leerlingen moeten toch leren rekenen. En hoe zit het met taal, lezen, aap noot mies wim zus jet teun vuur gijs lam kees bok weide does hok duif schapen. Dat soort zaken.

Piet van Dijk: Nee, doar doen we niet oan. Maar we hebben wel Nintendo. En ze kunnen natuurlijk chatten. Dan leren ze spelerwijs lezen en schrijven.

Presentator: Hoe oud zijn de leerlingen?

Piet van Dijk: Tussen de vijf en elf jaar, ommenabij.

Presentator: Kinderen van rijke ouders zeker.

Piet van Dijk: Alle ouders bennen tweeverdieners.

Presentator: Dus die ouders zijn overdag niet thuis.

Piet van Dijk: Nee, die motten werreke.

Presentator: Ja ja. Nou, dan is het voor mij wel duidelijk hoe het zit met dat eigenwijsonderwijs op die Mallepietjeschool van u. Het is daar gewoon een crèche! Meneer Van Dijk, dondert u alstublieft op! Je moet zulke mensen niet in je programma hebben. Ik had veel beter een goed gesprek met opa Barrelmeijer kunnen hebben. En dat kan ik net zo goed nu gaan hebben. Voordat we aan het tweede uur beginnen is het wel aardig om van de oudste Buisdorpenaar een korte samenvatting van de afgelopen honderd jaar te krijgen.

Zo te zien is opa Barrelmeijer inmiddels wakker. Zuster Esther heeft hem een halfuur geleden helemaal ingesmeerd, het leek wel zo'n Thaise bodymassage waar je wel eens over leest. Toen hij binnengerold was zat opa Barrelmeijer aanvankelijk maar een beetje te mummelen maar ik geloof dat hij nu redelijk bij de les is.

Als het snoer lang genoeg is kan ik wel even naar hem toe lopen... Ja, dat lukt aardig. Even op de hurken, dan kunnen we elkaar in de ogen kijken. Opa Barrelmeijer, kunt u mij verstaan? We gaan er maar van uit dat hij me verstaat. Opa Barrelmeijer, u bent de oudste inwoner van Buisdorp, u heeft zowat de hele vorige eeuw meegemaakt. Negentig jaar geleden begon u als jongste bediende, als volontair, zoals dat indertijd genoemd werd, bij Busofa, de Buisdorpse Soep Fabriek. U weet misschien dat Busofa voor deze uitzending een jaar lang onbepakt – nee, dat zal hij waarschijnlijk niet weten. Maar ik ga er toch naar vragen.

Opa Barrelmeijer, hoe zou u het op uw leeftijd vinden om een jaar lang onbepakt... [geluid van verschrikkelijke wind].

Gatverdamme opa Barrelmeijer! O wat verschrikkelijk, ik zit helemaal onder. De kleren die ik aanheb, daar kan je een week lang soep van trekken... Techniek, hebben we wat klaarstaan tot het nieuws? Doe The Pointer Sisters maar.

[Muziek: The Pointer Sisters – *Going Down Slowly*]

Tweede uur

Presentator: Welkom terug bij het laatste uur van deze marathonuitzending. We zijn vanmorgen om zes uur begonnen met onafgebroken berichtgeving over de gemeente Buisdorp, omdat die morgenavond in de Dorpsgehoorzaal het 750-jarig bestaan viert.

[Muziek: Igor Stravinsky – *Chant Des Bateliers Du Volga*]

Presentator: Igor Stravinsky, *Chant Des Bateliers Du Volga*, ofwel het lied van de Wolgaslepers. Uitgevoerd door het Orchestre D'Harmonie des gardiens de la paix de Paris, onder leiding van dirigent Claude Pichaureau.

Wij draaiden voor u deze muziek, die aanmerkelijk minder vrolijk was dan wat er in het eerste uur te horen viel, om u vast in de stemming te brengen voor een verdrietige boodschap. Opa Barrelmeijer, de oudste inwoner van Buisdorp, is zojuist hier in de studio overleden. Kort voor het einde van het vorige uur blies hij zijn laatste adem uit, en u hebt kunnen horen dat hij dat niet via de neus of de mond deed.

Vroeger zeiden we: 'Heden overleden, de koning van Zweden. Zijn laatste kreet was een knetterende scheet,' maar dat is wellicht een wat ongepast grapje. Het was bovendien geen pretje, ik zat werkelijk onder.

Dokter Mentaal heeft zijn best gedaan, maar met zijn brain piercing kon hij niets meer uitrichten. Hij verklaarde desgevraagd dat opa Barrelmeijer zo goed als geen brain meer had. Dan ben je natuurlijk uitgekakt als brain piercer.

Zuster Esther is meteen begonnen met balsemen. Dat is een vak apart, als ik dat zo eens bekijk. Bij Radio West is zoiets bij mijn weten niet eerder tijdens de uitzending gebeurd, maar met iemand die zo oud is als opa Barrelmeijer kan je natuurlijk niet te lang wachten. Dat kan de airco niet bolwerken. Toch wel fascinerend om te zien hoe zuster Esther heel precies met een soort ijzerdraadje via de neus van opa Barrelmeijer diens hersenen tevoorschijn haalt. Ik zie dat dokter Mentaal gelijk heeft, die hersenen zijn niet veel soeps meer.

En dat brengt me op de prijsvraag van vanavond – de ongeëvenaarde soepproducent Busofa verzorgt een jaar lang onbeperkt

soep eten, voor degene die het antwoord op de vraag weet en dat mailt naar info@buisdorp.com.

De verslagenheid in de studio van Radio West is groot. Ik had opa Barrelmeijer nog zoveel willen vragen. Opa Barrelmeijer had ons nog zoveel kunnen vertellen. Maar ja, wat niet kan dan kan niet. Een overledene is niet meer te interviewen. Je kunt ook niet handsfree masturberen. U zult begrijpen dat we vanwege het overlijden van opa Barrelmeijer het laatste uur van dit programma hebben moeten aanpassen, ik kom daar zo meteen op terug.

Als ik de lijst erbij pak zie ik dat de oudste inwoner van Buisdorp momenteel oma Tang is, zij is 101 jaar. Ze kwakkelt wat wegens een gebroken heupje, ik hoop dat zij de ochtend haalt en morgenavond op het gala aanwezig kan zijn. Mocht dat niet het geval zijn dan voorzie ik grote problemen.

In dat geval hebben we namelijk niet één oudste inwoner van Buisdorp, maar twee: dat zijn de gebroeders Boraal, 98 jaar oud. Dat kan mogelijk tot organisatorische problemen leiden, want op het podium van de Dorpsgehoorzaal staat maar een feeststoel voor de oudste Buisdorpenaar opgesteld, en je kunt van mensen op die leeftijd niet verwachten dat ze de hele avond bij elkaar op schoot gaan zitten.

Intussen gaan we dit laatste uur zo meteen van start met een live eerbetoon aan opa Barrelmeijer. In de studio is daarvoor aan de piano gaan zitten de Buisdorpse componist Jacob Riller, die eigenlijk naar de studio was gekomen om te vertellen over het strijkkwartet dat hij voor het 750-jarig bestaan van de gemeente gecomponeerd heeft.

Maar eerst een Duitstalige muzikale ode aan de voormalige oudste inwoner van Buisdorp. Dat zal u wellicht verbazen, maar het geslacht van opa Barrelmeijer komt namelijk uit Duitsland. Ik bedoel zijn voorgeslacht. Vanaf midden zeventiende eeuw wonen de Barrelmeijers in Buisdorp, voordien zaten ze in Beieren. De naam Barrelmeijer is een Buisdorpse verbastering van de oorspronkelijke familienaam Beiermeier. Vandaar dit Duitstalige muzikale eerbetoon.

[Muziek: Nina Hagen – *Naturträne*]

Presentator: Nina Hagen, *Naturträne*, speciaal voor de betreurde opa Barrelmeijer. En rekent u maar dat hier in de studio ook de nodige *träne* geplengd zijn. Hoe zeggen de Duitsers dat? *Gepflängt* of zoiets. Ja, u moet het me maar niet kwalijk nemen maar ik ben inmiddels helemaal uit mijn doen. Het is hier in de studio van Radio West een komen en gaan van belangstellenden en doodstoeristen die uit het plantsoen voor de deur gejatte bloemen en brandende waxinelichtjes om opa Barrelmeijer heen neerleggen. Goed bedoeld allemaal, maar opa Barrelmeijer had mogelijk begraven willen worden, dus als de boel door die waxinelichtjes in de fik gaat zijn we nog verder van huis dan nu al het geval is.

Over tot de orde van het programma. Volgens het draaiboek zou ik de componist Jacob Riller nu vragen naar de bijzondere muziek die hij componeert maar hij is al aan de piano gaan zitten om een ode te gaan brengen aan opa Barrelmeijer.

Gelukkig hadden we gistermiddag een voorgesprek, zodat ik kort wat over de componist kan vertellen. De 48-jarige Jacobus Riller is zoon van een beroepsmilitair en een amateurvioliste. Zijn familieomstandigheden hebben Riller gevormd. Hij zet zich af tegen alles wat militair is en alles wat naar klassieke muziek riekt en hij maakt gebruik van wapentuig en klassieke muziek om aan zijn afkeer uitdrukking te geven.

Hij ontwikkelde een geheel eigen stijl van componeren, die hij militant avant-gardistisch noemt. Tot zijn bekendste werken behoren een *Octet voor blazers en bazoeka*, een *Mijnenveldballet* en een *Oratorium voor gemengd koor en vuurpeloton*.

Ter nagedachtenis aan opa Barrelmeijer speelt hij nu een etude voor piano en handgranaat. Het stuk begint met een *allegro assegaai molton al dente* gespeeld door de linkerhand. Nee, hij gaat nu met zijn rechterhand naar zijn binnenzak en – [geluid ontploffing].

Nou, daar zijn we dan mooi klaar mee. Dat is dode nummer twee in krap een kwartier tijd. Zo te zien is de schade beperkt gebleven omdat Riller de granaat in zijn binnenzak had zitten. De piano ligt helemaal uit elkaar maar verder valt het wel mee. Jongens, leg Riller maar zolang naast opa Barrelmeijer, dan zien we straks wel verder.